

Jeg misunder Dem ikke Deres Gud. Jeg kender ham ikke og bryder mig ikke om at lære ham at kende. Hans Barmhjertighed, som De taler saa meget om, har jeg aldrig mærket noget til. Dersom jeg troede paa ham, vilde jeg afsky ham.«

»Frøken Abildgaard! Nu forsynder De Dem!«

»Det gør jeg vist, men det er mig virkelig ligegyldigt,« sagde hun og rejste sig nu for at gaa. »Og De kan da ikke forlange noget Hensyn, Pastor Gaardbo! De siger, De holder af mig, og samtidig fortæller De mig, at De har det bedste Haab om min Forbedring. Dersom jeg ikke fandt det saa komisk, at jeg maa le af det, burde jeg vist føle mig fornærmet. Hvad vilde De i Grunden sige, dersom jeg gjorde Gengæld og forlangte, at De skulde afsværge Deres Tro, fordi jeg finder den barnagtig og latterlig? De vilde vist blive meget forbavset.«

»Kære Frøken! Jeg vil jo kun Deres Bedste!«

»Det tror jeg gerne, Pastor Gaardbo! Men jeg foretrækker at gaa gennem Verden med aabne Øjne og bruge min Forstand. Det giver ikke netop det lyseste eller gladeste Syn — det er sandt! Men til Gengæld spares man undertiden for at blive det tragikomiske Offer for Livets Bondefangeri. Og jeg forsikrer Dem, det har ogsaa sin Tilfredsstillelse at vide sig assureret mod Skuffelser. Men det har vi nu talt om saa ofte, og jeg tror ikke, det nytter at fortsætte den